

A világ dolgairól

Történt pedig, hogy az Úristen uszályából kiesett egy gombostűcske, melynek teteje szét-pattant, és addig tágult, gázult, folyékonyodott, míg be nem telített egy százezer trillió fényévet átfogó univerzumot. Ebben annyi csillag, bolygó és üstökös lakott, és lakik még ma is – mint a Csendes-óceánban a vízcsepp.

Ám akárhogy is volt vagy légyen, az életet elviselő égitestek olyan messze estek egymástól, mint képletesen: Makó Jeruzsálemtől vagy az irgalom a terroristáktól.

Bár az Úristen egy pucér emberpárral, Ádámmal és Évával folytatott erkölcsi eszmecserét – eltiltotta őket a férges almák fogyasztásától –, az Írásban nem jelentkező kínaiakat, indusokat és az ausztráliai ősembereket is megteremtette, és nekik szabad volt cukornádat szopogatniuk. A kínaiak az Ázsiában süvöltő szelek miatt ferde szeműek voltak – hiszen kezdetben összehúzott szemekkel figyelték a porfelhőket –, az indiaiak, az ausztrálok a tűző naptól sötét bőrt nyertek.

Az Úristen azonban látszólag filozemita és filohamita volt, amit Ábrahám minden tette fényesen bizonyít. Ez a pátriárka találta föl a hátizsákot. Egyszer nekiindult, és kereste a fiát. *Hát izsák hol van?* – kérdezte nejét.

Szaporodjatok! – rendelte el az Úristen, és azok szaporán kamatyoltak, hogy magzataikkal ellepjék a mindenséget. Előnyükre szolgált, hogy egy férfinak annyi felesége lehetett, amennyit el tudott tartani; így jutott nyolcszáz asszony bölcs Salamonnak, Sába volt a ráadás.

Az Úristen elvárta, hogy ezek az ókori népek jók legyenek és erkölcsösek, ami eléggé képtelenség, mivel lelki megmérgezésükre már idejekorán megteremté az ördögöt. Az emberek irtották egymást, mint manapság a braziliai földspekulánsok az őserdőt, sőt olykor és sokszor gomorráltak és szodomáztak is. Ezt a más-ságot gyakorló liberalizmust az Úr megelégette,

és hatalmas vízözönnel lepte el Mezopotámiát. Csak a bárkabarkácsoló Noé, családja, valamint állatai menekültek meg. Köztük a bolha, a kul-lancs meg a szúnyog is.

A magyarok ősei ebben az időben a Kaukázus lejtőin legeltették csikóikat. Kumiszt ittak és lóhúst ettek; miközben ugarológul, turkul társalogtak. A fáma szerint nyereg alatt puhították a húst, de ez aligha volt lehetséges, mert a nyeret akkor még nem találták föl.

Az állatvilágot csakúgy, mint az embereket, a fejlődés serkenti. Az ebben kétkedők azt hiszik, hogy az Úr egyazon napon teremtette a mamutot és az elefántot, a dinoszauruszt és a kerti gyíkot – holott az igazság az, hogy az Úristen minden ősfajba egy adag élesztőt is adagolt, s így kénytelen-kelletlen minden élőlény fejlődni kezdett, kivéve a tetűt. Azt hihetnénk, hogy így lett az ősidők csimpánzából kortárs fundamentalista. Jól-lehet, e folyamat valószínűtlen. A dolgokat úgy kell elképzelnünk, hogy az ősmajom mellett az Úristen létrehozott egy nem azonos, viszont hozzájuk hasonló lényt, mely néhány tucat millió év alatt emberré fejlődött. Szomorú, de való, hogy Einstein, Hitler, Beethoven és Sztálin a messze távolban közös őssökkel rendelkeznek.

A planéta forgott és forog a Nap körül. A Nap utazik a Tejút özönében. A Tejút egyre messzebb és messzebb vándorol a többi égitesttől. Földünknek tán úgy lesz vége, hogy a behemót égitest megtorpedózza, vagy úgy, hogy a Nap kiég, szétporlad. A világegyetem – higgyék vagy ne higgyék – tagjai „elidegenednek” egymástól, mint nemrég a fasiszták a kommunistáktól.

Az ókori történelmet véve azt kell mondanunk, hogy a gyarlóságoknak nevezett emberi gonosz-ságoktól elromlott az Úristen gyomra. A rómaiak kardélre hányták elleneiket, az ázsiaiak eke elé fogták a rabszolgáikat, Afrikában az ingyencek szülőhúst ettek, a pápuák nem különben. A zsi-

dókat nem szerették az egyiptomi antiszemiták, ezért kellett új földet keresniük. Mikor útközben a sivatagban már-már az éhhalállal küszködtek, az Úristen mannáat pottyantott az ölükbe, hogy jóllakva érkezzenek Palesztinába. Nehéz megérteni, hogyan gondolhatta az Isten, hogy az ott lakó arabok zászlólengetéssel fogadják majd a bevonulókat.

A gazságok folytatódtak. Az egyik népnél szokássá vált a meglékelt koponyából való agyivás, a másik társaságban kötelet fontak egymás beleiből. Mindettől már-már hányás ingerelte az Atyaistent, és elküldte egyszülött fiát, mint növekedésre rendelt csecsemőt, az erkölcsi rend helyreállítására. Mihelyst az Úrjézus elhagyta a satut és a gyalut, kihirdették: minden ember úgy szeresse a másikat, mint önmagát. Ezen és máson addig bosszankodtak a gonoszok, hogy az Isten fiát egy keresztfára szögelték. Jézus meghalt, majd feltámadt, és megszületett a kereszténység. Korábban csak elkárhozni lehetett, most már üdvözülni is lehet. A másvilágon mindenki úgy szerette önmagát, mint a másik lelket.

Az emberek a földön nem lettek jobbak, mivel a jóság javát a mennybe száműzték. Néró, Dzsingisz kán, Attila, Tamarlan kezdenek elhomályosulni Hitler, Sztálin, Idi Amin és Szaddam Husszeinté mellett. A népirtás divat lett, előbb az örményeket, aztán a zsidókat, majd az ibókat gyilkolták halomra. Az ember embernek tigrise.

Az állati tigriseket csaknem kiirtották, ugyanígy az őserdőket, folyók, tavak, tengerek halait. Elszaporodott a szén-dioxid, az AIDS és a pedofília és az erkölcsöt nem ismerő ember. Egyes országokban alig volt már ennivaló. Az ott élők felették a füvet, a fák kérgét, a velük rivalizáló sáskákat és a földi férgeket. Egy-egy maradék giliszta nagy ingyencségnek számított. Sokan fűszírral főztek, majd elsorvadtak, éhen haltak.

Akkor megkönyörült rajtuk az Isten, és elküldte Assisi Szent Ferencet, hogy fürkéssze ki a tennivalót. Szent Feri hamarosan megtapasztalta, hogy míg a gazdag országokban elhíznak az emberek a sok hamuba sült pogácsától, a szegény államokban a csalánért és bogáncsért is sorba állnak. San Francesco ekkor mezítláb elvándorolt gazdagék gombaföldjére, és csuklyájában elhozott százezer spórát, azokat elszórta a szegények földjén. Nosza, nekilátott a Szentlélek, szétszórta a spórát országszerte. Volt hát mit gombászni a szegényeknek. *Hús is kell* – gondolta a Szentlélek, és szárnyára kapta gazdagéktól tizenhét tó vizének békáit, és lepottyantotta mind a milliószor milliót Koldusáriában, a szegények földjén. *Manna! Manna!* – kiáltozták, lelken-deztek a szegények a hulló békák láttán. Lett is aztán dínomdánom, békapecsenye gombával, gombapörkölt békacomball, hogy még Szent Ferenc is jóllakhatott Jézus neve napján.